

til den Orden, hvori Afsløsningen skal finde Sted, skulle blive noget stedmoderligt behand- lede. Med disse Ord skal jeg aldeles henstille til Thinget; hvorvidt det maatte ville tiltræde Udvalgets Formening om, at Andragendet hen- vises til vedkommende Minister, til hvis Bes- dømmelse det jo da overlades, hvilken en Vægt der maa lægges paa de Betragtninger, jeg har nævnt til Understøttelse for Andragendet. Paa Ministeriets Bedømmelse af samtlige Forhold maa nemlig naturligvis Afgjørelsen af Spørgs- maalet om den Orden, hvori Afsløsning af Statens Godser helst bør finde Sted, beroe.

Ostermann: Jeg turde maastee tillade mig en ganske kort Bemærkning i Anledning af nærværende Indstilling. Det har nemlig forekommet mig aldeles klart, at, naar For- samlingen vedtager at henvise et Andragende til Ministeriet, saa lægger Forsamlingen aaben- bart en vis Vægt i denne Indstilling og den tillægger Andragendet selv en vis Betydning; men det forekommer mig efter Alt, hvad den ærede Ordfører her har sagt, at han netop tillægger nærværende Andragende, som jeg selv har gien- nemlæst, overmaade ringe Betydning (Hør!). Han har anført endel Grunde, men, saavidt jeg hørte det, hvilket jeg ogsaa troer er rigtigt, saa ere disse Grunde ikke bestemt fremhævede i An- dragendet, hvorfor man skulde henvise det til Ministeriet. Det er jo klart udtalt her i Be- tænkingen, at der ikke er anført fyldestgjørende Grunde for den Begjring, som Andragendet indeholder, og det forekommer mig, at man igjennem hele Udvalgets Betænkning tydeligt føler, at Udvalget selv har været i Forlegen- hed med at komme frem med en Indstilling. Det hedder nemlig i Slutningen deraf, at Ind- stillingen skulde gaae ud paa, at der til An- dragendet tages alt det Hensyn, som samtlige Dvergangen til Selveiendom paa de øvrige Statsgodser vedrørende Forhold maatte tilstede. Jeg troer, at denne Indstilling er overmaade svag, ligesom Andragendet i sit eget Indhold vistnok ogsaa er overmaade svagt, og jeg er derfor meget tilbøielig til for min Part at nægte, at denne Sag gaaer over til 2den Be- handling.

Tscherning: Dertil skulde jeg ogsaa være særdeles tilbøielig. Det Gæste, som kunde

friste mig til, at lade det gaae til Ministeriet, er, fordi vi have seet af Oberst Juncks An- søgning, at det har saa overmaade Lidet at betyde.

Finantsministeren: Jeg troer dog ikke, at man af den Omstændighed, at Oberst Juncks Ansøgning ved en Misforstaaelse ikke er bleven fremmet, er berettiget til at slutte, at Henvies- ningen til Ministeriet i Almindelighed ikke har Noget at betyde. Hvilken Vægt der skal til- lægges en saadan Henviesning, maa jo bedøm- mes efter de concrete Omstændigheder i de givne Tilfælde. Hvad den nærværende Sag angaaer, da tillader jeg mig rigtignok at troe, at det er aldeles ligegyldigt med Hensyn til Sagens Realitet for de Vedkommende, om Sagen hen- vises eller ikke henvises; thi, selv om Sagen henvises, vil Ministeriet dog ikke kunne gøre Andet end det, som alligevel ligefrem er dets Pligt, nemlig, at tage samtlige de Hensyn, som maae tages til de forskellige Godser, som hver for sig kunne concurrere om det Unskelige i hurtigt at faae Selveiendom indført; man maa tage Hensyn til samtlige Omstændigheder, og bedømme, hvilke Omstændigheder der ere de overveiende, for at lade det ene Gods nyde Fortrinet for det andet; men denne Dver- veielse kan og bør, under nærværende Omstæn- digheder, da Sagen ikke kan forelægges i sin Fuldstændighed for Rigsdagen, udelukkende være overladt til Administrationens Bedømmelse (Ja!).

B. Christensen: Ja, jeg nægter ikke, at jeg med Hensyn til det, der er Andragen- dets Hovedgjensstand, saa omtrent aldeles maa tiltræde de Anskuelser, som den ærede Finants- minister har udtalt; men der er i selve Andra- gendet Noget, der har været mig yderst mærke- ligt og paafaldende, og dette Noget er det, der for en ikke ringe Grad har bestemt mig for mit Vedkommende til at finde det unseligt, at Sagen i det Mindste kommer til en Dis- cussion. Efter de Dtringer, der findes i An- dragendet, forekommer det mig nemlig tydeligt, at en heel Deel af de paagældende Godfers Behøere ere uvidende, og maastee ere holdte i Uvidenhed om de henstgtsmæssige Bestemmel- ser, som forlængst ere trufne og kundgjorte fra Domainedirectoratet med Hensyn til de Ban- skeligheder, som frembyde sig i Dvergangstiden,